

PAPITU

—El número es difícil, però la qüestió es que no m'el prenguin.

Gran éxit de totes les noves atraccions

Elegantíssim café amb variat y esmerat servei, especialitat en horxata valenciana.

Skating-Ring : Espléndit bar : Teatre Cine

SATURNO PARQUE

Els Urals, Montanyes russes y Watter-Chutte.—Plataforma de la rissa.—Tobogan amb ascensor de 3 canals.—Laberinto amb escala diabòlica.—Carroussel parisién.—Trapecis.—Sport-Walk.—Aéreo Sport.—Ferrocarri miniatura.—Tirs de colom, automàtics y original Pim-Pam-Pum.—Tots els dies tarda y nit, concert a l'hermós recinte per la música del Regiment d'Alcántara.

Entrada de passeig, 0,10 ptes. — Desde les 3 tarde y desde les 9 nit

LA RABASSADA

MUSIC - HALL

Cada dia, SELECTA FUNCIO de 10 a 12 de la nit, per distingides artistes.

HOTEL RESTAURANT

Obert dia y nit.—Habitacions reservades.—Culina de primer ordre.—Servei a la carta y coberts desde 5 ptes.—Teléfon nº 7,645.

CONCERTS

En el saló menjador del Restaurant, de 1 a 3 tarde y de 6 a 7 de la nit (Five o'clock thea) per una orquestra de professors dirigits pel Mestre Pérez Cabrero.

ATRACCIONS AMERICANES

Scenic Ballway, Water Chute, Bowling Alloys, Cake-Walk, Casa Encantada, Palau de Crestall, Palau de la Rialla, Passeigs, etc.

Tramvia directe desde la Plassa de Catalunya a LA RABASSADA.

GRAN EDEN CONCERT

MUSICH - HALL PARISIEN

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia y nit
Tots els dies a les 10 nit. — Exit verdaderament extraordinari de

LA 2ème REVUE DE L'ALCAZAR

completament diferent de la 1.ª—110 trajos nous—7 decoracions noves
50 belles artistes espanyoles y estrangeres

TEATRE ARNAU :: MUSIC - HALL

Tarde a les 6 y nit a les 9 y mitja
Seccions extraordinaries

GRANDIOSOS DEBUTS

GRAN CASINO NICE

Tigre, 27, (Antigua Paloma)
Espléndit saló el mes gran y ventilat

Grans balls tots els dies tarde y nit essent de moda els diumenges, dimars, dijous y dissapte nit.

El servei a carrech de simpàtiques camareres.

La Buena Sombra

MUSIC HALL. GINJOL, 8

Lloc de moda ont s'hi trova tothom que valgui

EXIT DE LES TARDES ALEGRES

Tots els dies tarde y nit sarsueletes picants y concert per celebritats mundials.

DEBUTS Y ESTRENES

que tocan els uns amb els altres.

Es el Concert que té més bó y més variació; es el que hi regna més alegria y bon humor es l'únic, no n'hi ha d'altre, per passar un bon rato degut a la gran recopilació de nenes maques, joves y elegants que dintre aquest cel trobareu.

ENTRADA LLIURE :: Restaurant de 1.ª ordre :: Butaca de franc

DR. M. CAMPS

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR:

Mendizábal, 6, 1.ª - De 11 a 12 y de 3 a 5

VIES URINARIES

SÍFILIS - MATRIU

Aplicació intravenosa del 606

CONSULTA ECONÓMICA:

Fusteria, 2 y 4, 1.ª. - (Entre Plassa A. López y Carrer Ampie)
de 12 a 1 y de 7 a 9 nit

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ, Pelayo, 33

Hores de 5 a 8

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

ESPANYA, trimestre Ptes. 2
ESTRANGER 3

Page anticipat

Dels treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's torna els originals.

Carnet de la setmana

(Imprescindible per tot veritable llegidor de PAPITU)

Diumenge, 12.—Calor sofocant. Berrets de palla. Trajes de catorze duros al Passeig de Gracia. Nois Güell en cotxe. El *chico* Samà als raigs del sol, sembla més príncep de Siam qu'avans.—La Meller estrena un berret de palla que sembla el del general chileno dels *Sobrinos*.—Continuen les explicacions de la *Ben Plantada*.—El popular *Ferro* se posa d'istiu.

Dilluns, 13.—El tarraconí *pollo* Margalef sent desitjos de baixar a Barcelona.—A la Rabassada s'hi fan exercicis espirituals. Dintre de pocs dies arriba el famós violinista *Rigo*, seductor de princeses. Greu perill per les senyores intel·lectuals. L'altre nit, en l'estada de Madona Carme Karr, va celebrarse una *soirée* a la que hi va assistir l'intel·lectual negrito Panxito Fernández.

Dimars, 14.—La *Dafnis* y la *Cloe* ballen en l'Alcázar. La mamà continua dormintse fins a les tres, hora en que les nenes han finit el sopar y manipulacions conseqüents.—En Clapera ens sorprén amb un desfici de corbates. Es de lo més *cocotto* que coneixem.—Arriva el senyor Santana, representant de la Guerrero. Gasta bona salut; ens participa qu'en Medrano encara fa comedies y retira tart.—Santa Arrambada en el *Saturno Park*!—Els sinsabors que's passen per causa de la *Chachavera*, son innombrables.

Dimecres, 15.—El senyor Grassot assisteix a l'inaugural de la *Borelli*, lluint un smoking de fer jocs de mans, veritablement extraordinari.—L'empresari de Romeia, que s'havia perdut, ha tornat a sortir a les candel·les públiques.—Què hi farem si la *Pastora Imperio* està compromesa?—La *Beatriz Cervantes* continua donant el mateix joc d'avans.

Dijous, 16.—Torna a fer fresca. El vate Sañudo Autrà no's treu el sobretodo.—La *Conchita Vergara*, mau!... Y ell, ell, es de compromís. Però ella cal!... Encar qu'ell diu que sí!... Oh, be, sí, ja, però, vaja, ca.—Don Bonaventura Capdevila, de la Junta del Círcol del Liceu, ha comensat els preparatius pera la kermesse del dia 2.

Divendres, 17.—Junta extraordinaria de propietaris del Liceu. L'incommensurable marquès d'Alella tomba l'esquena a n'en Cazanovas y se passa a n'en Volpini. Volpini, sol?... No, no, que va amb els Guarners y en Castillo de la Plassa de Toros. Ja estem veient en el Liceu la *Carmen*, cantada per la Montoro. Els tres anababistes, Comas d'Argemí, Lafuentey Bonis, aquest darrer propietari y revenedor ensemps de sillóns, arrosseguen la pesanta opinió del gremi propietari. No hi valen arguments. Devant de la promesa d'uns *Hugonots*, quin es el propietari que no vota?... Que'ls fassin, que hi farem broma... Ah! y l'*Isabeau*, d'en Mascagni, que no's descuidin de ferla, que'ns interessa molt, però molt... Ah! y que vingui ell, que'l xiularem... Y sobre tot !!QUE NO

—La mama ha preguntat a aquella senyora de quants estava embrassada y ella li ha respost que ho estava de sis.

VINGUI EN PUCCINI!... AVANS QUE VINGUI EN MAURA... Tenim joc pera rato.

Dissabte 18.—En Gual fa ploure.—En Jordà se posa d'estiu.—Arriva en Melquíades Alvarez. No fan mitin a Barcelona, amb forsa alegría dels reporters qui tenen de triscar.—Arriva més guapo que mai el violinista Manén; Sopra amb l'Agustí Quintas. Després... Oh!... Casades, viudes, solteres...

Els derrers de la temporada

—Quin es l'home que al present treballa menos de Barcelona?

—El taquillero de Eldorado.

* *

De la corrida de la Prempsa

—Contra ira, templansa; contra luxuria, castetat, contra peresa, diligencia; contra barrera, 14'50 pts.

Congrés Regional de les Patúms

L primer Congrés Regional de les Patúms acava de celebrar les seves sessions baix la presidència de l'eminent mestre en Gay Saber senyor Torras y Reyetó, havent actuat de secretari, en nom de les patumetes joves, el senyor Girbal Jaume. Tot hauria marxat com una seda, ja que ha sigut unànim el criteri d'organitzar-se y actuar contra les noves corrents orgullósament invasores, si el celebrat poeta senyor Matheu no hagués provocat un incident el dia de l'inauguració, protestant de que no se li hagués donat un lloc en la mesa y de que'l seu retrat no figurés al costat del d'en Víctor Balaguer, en la presidència, ja que si en Balaguer escrigué la cèlebre «Ay, castella, castellana», ell havia tingut l'honor de deixar com un drap brut a Felip V.

No disposant d'espai per a detallar la marxa de les sessions, ens limitarem a extractar el discurs del senyor Torras y Reyetó, afegint alguns detalls notables y la nota de conclusions.

Comensà el senyor Reyetó declarant qu'es un incomprés, amb tot y ésser descendent directe del gran Guillem IX, comte d'Aquitània, el qual, com afirmà en Rubió y Ors (1) «s'en anà fet un calavera y tornà sant de les Crusades». Se lamenta del ensopiment en que ha caigut tota la seva generació y diu: «Doncs qué s'han fet los brios d'aquells trovadors nous que per allí a l'any 58 savien alternar la ira amb la tendresa? Are han vingut uns poetes qu'escruien en català afrancesat, oblidant, ail la guerra de l'Independencia! Oh, aquells trovadors nous! Llibre impeccedero es lo que publicaren. Recordeu no més com se dividia: «Patria-Sentiment.-Romansos.-Amor.-Religió.-Passatempo». Y aquella dedicatòria que deia:

Al temps passat... Una llàgrima.

Al present... Un sospir.

Al esdevenidor... Una ullada.

Voleu més patriotisme y més tendresa?

Que s'ha fet aquell sentiment d'en Bofarull que dividia en quatre parts el seu romanso de «Borrell Segon», posant per títol a la primera: ¡Ai! Y a la segona: ¡Ai, ail Y a la tercera: ¡Ai, ai, ail Y a la quarta: ¡.....!, això es, molts més ais?

Y aquella elegia «Lo Somatén» que'ls nostres fills han oblidat massa:

Glang, glang, glang, glang...!
Suspén, amada esposa la carícia d'amor
que es altre'l que'm convida!

Qué vos sembla?

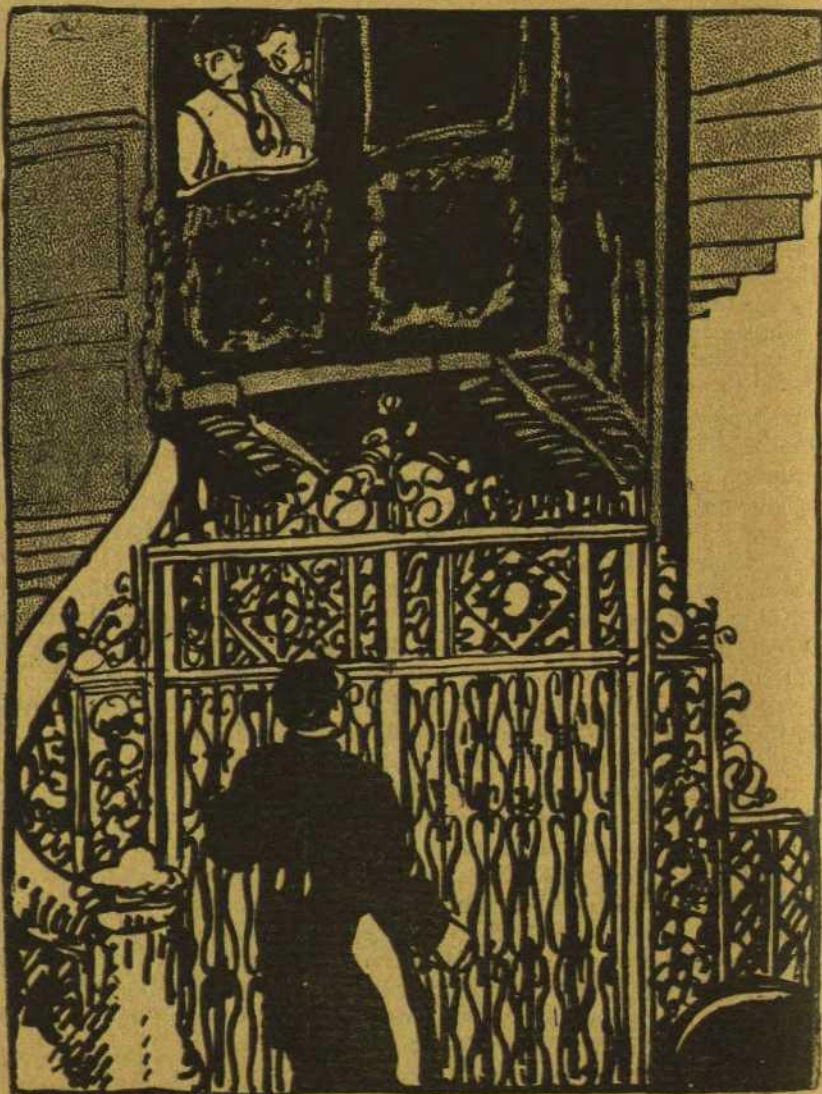
Y aquells sonetos en que'l català (Deu lin don gloria) se mostra tant ric, com propens al gènere jocós? Recordeu lo qu'escrivia lo gran Salvador Estrada, émulo d'en Quevedo:

A UN GEPERUT PRECIAT D'ENAMORADOR

Soneto

¿No veus, Antón, aquell malfet trompitxo
qué, més que d'home, de camell té fatxa?
pues sa motxilla eterna no l'empatxa
per fer l'aleta a quantes pot lo bitxo.

Si solta algun epigramàtic ditxo
quan burla fa de tota agena tatxa,
la noia que l'escolta, se emborratxa
de amor per éll, y no es estrany capritxo.

—Qué fan vostés aquí al ascensor?

—Esperem qu'ens baixin.

(1) Pròleg de «Lo gayter del Llobregat».

Que est nou Cupido, com no es mica
[motxo,
ja fent lo entremeliat, ja lo santutxo,
en tots los cors intrèpit obre bretxa.

Y mai, per falta d'armes, està motxo,
que son gep, gros com popa de talutxo,
es lo buirach ont porta tanta fletxa.»

La darrera estrofa d'aquest moravellós
soneto es coronada per un espatec
d'aplaudiments. Mossen Collell, s'aixeca
clamant:

—Doncs qué n'hem fet del gep mi-
raculós de la nostra generació?

En Serra y Pagés demana silenci en
nom de lo comte l'Arnau.

El president senyor Reyetó, prosse-
gueix:

— Qui de nosaltres ha tingut braó
pera conservar lo foc sagrat?

—Jol respón el gloriós Pedrell.

—Jol afegeix en Busquets y Punset.

—Tu sí, escotorit Busquets —clama
el President;—tu sí, oh jove, que has
begut la llet de les mamelles pures del
poble! Ah, si'ls altres joves imitessin el
teu exemple, altre cosa fora de nosal-
tres! Però la poesia ha fugit dels Jocs
Florals, anant a prostituirse en los bur-
dells de la mateixa Babilonia! Com ho
farem per tornarli la virginitat? La feina
es aspre, però surtirem amb la nostra
si Deu vol. Com? Ara ho veureu.

El secretari proposa a la deliberació
de l'assamblea les següents conclusions:

1.ª Que's declari l'urgència.

2.ª Que la poesia catalana camina
per viarany poc detrurors.

3.ª Que's declari al honorable cos
dels Jocs Florals únic arbitre per nombrar un jurat per-
manent que exerceixi censura sobre totes les obres
catalanes.

4.ª Que la mateixa institució dels Jocs compri la
proprietat de totes les impremtes de Catalunya, a fi de
que no puga imprimirse res sense'l seu consentiment.

5.ª Que se celebrin Jocs Florals cada mes.

6.ª Que s'editin de bell nou les obres capdals del
nostre Renaixement, comensant pel «Don Jaume» d'en
Pitarra.

7.ª Que's declarin genis nacionals a tots els con-
gresistes.

En Rodríguez Codolà, que hi assisteix com a perio-
dista, s'aixeca precipitadament al sentir la conclusió 7.ª y
s'apunta com a soci del Congrés.

Aprovació aclamatoria. Gran entusiasme. Segadors?
No, que algunes patúms son de la Lliga.

—Aont trevallaves tu?
—Era el groom del Picarol.
—Picarol, Picarol. Ja eren gent honrada?
—Mirí si eren honrats que van haver de plegar.

Un bon programa

ETALLEM del «Boletín del Centro de Nues-
tra Señora de la Merced».

Fiestas y actos para el mismo mes

Día 5.—La sección infantil representa-
rá el drama en 3 actos «Los dos sargen-
tos franceses» y para fin de fiesta una divertida pieza.

Día 19.—Repetición de «Los dos sargentos france-
ses», con distinta pieza.

Es molt bonic, casi be tant com l'última funció que
va donar en Sainati a Novetats, al qual durant la repre-
sentació de «La Grande Morte» se li van rompre, es-
quinsar o descordar els pantalons y va fer riure tant als
espectadors com si ja fessin la pessa.

Un altre de la temporada

—En qué s'assemblen un carlí y el Machaquito quan
va a matar el toro?

—En que... de jaime solo,... de Jaime solo.

Jaton

NOVETATS.—Hem vist a la Lyda Borelli, dona guapa y ben plantada, y perdoni en *Xenius*. La *raffica* ha sigut una obra aont ens agradà molt. Els de més qu'ens perdonin, que aquesta obra no's juga d'aquella mateixa. En *L'Asino de Buridan*—traducció de *tradittore*,—ens va plaure més la companyia que la senyora Borelli. Altre cosa va

ésser la cínica comedia *Il bosco sacro*, farsa divertidíssima y en la que l'auditori va riure de valent. En aquesta sàtira sí que'ns varen agradar tots, especialment en Gandusio y en Piperno.—La *donna nuda*, es una obra valenta y de lo més interessant que s'ha produït a Fransa.

En aquesta obra sí que cal fer justícia. La Lyda Borelli va obtindre un èxit magnífic, car la seva interpretació va ésser senzillament magistral. Els demés de la

companyia forsa be.—De la *Salomé*, en parlarem la pròxima setmana, que'n aquesta encara que sortim tant per causa d'averia, no tenim lloc.

ROMEA.—La refinada direcció artística d'aquet tea-

tre, d'acord amb la no menys refinada empresa, disposa representacions tant interessants com aquella aspada que'n diuen *Mamá Úrsula*, l'insoporable *Cancien de Cuna* (idili de mongetes... tendres y altres adormideres

Saludem a la senyora Borelli, y senyors Piperno y Gandusio

del any de la son). En Larra fa progressos de lingüística y de carrinclonerías. Avui, estrenen un desarreglo del *Arseni Lupin*. Sembla qu'a Madrid no han trovat prou ingeniós a n'en Maurici Leblanc y a n'en Croiset y l'han girbat a la seva manera. Pitjor que pitjor.

TÍVOLI.—Reclam com el qu'han fet les empreses d'aquet teatre y del *Nou*, pera que *Canto de primavera* lluis y s'hi entregués el públic, pocs n'hi han hagut. Ara be, si en Frutos Pascual y en Luna, afortunats autors dels *Molinos*, no l'han ensopegada, la culpa no es pas de les empreses ni molt menys dels comedians. Aquest *Canto* d'en Frutos, parlant en plata, es senzillament dolent. Ni allò es vida estudiantil alemanya, ni te rès d'ingenios el llibre, ni te cap solta tot l'acte segon, ni es dialogat, ni rès. Tot el sobrant de cursilada dels *Molinos* abocat a una sugestió de *Juventut de príncep* y prov. En Luna, un passable *cake* y rès més. De tot aquell soroll, bastant mal instrumentat per cert, no'n raja ni una senzilla melodia aprofitable. L'himne dels estudiants, es una coca. Ademés, el públic ja n'està tip y cuit de pomada vienesa; no'n diem rès quan la pomada es falsificada. Y a propòsit de *Molinos*; ara els fan traduïts del espanyol al francès, (III) a París. Cóm s'en diuen?... Ah, sí... *Les moulins qui chanten*... Corre una originalitat que fa por...

KEIFFER.

La "corrida,, dels periodistes

EMPRE que arriba'l día de la corrida de la premsa, comensem a pensar en quins seràn els torejats: si els toros, els toreros o els periodistes. Perque aquest any, com l'any passat, a la plassa hi va gent amb més males intencions pera la premsa que la llei de jurisdiccions. Però la cosa els hi va sortir gaire be sense errades y despatxantse més paper que quan el procés Rull.

Hi era tothom. Uns palcos semblaven els tes del Royal, una barrera la penya que'n diuen de l'esquerra de la Maison; a un «tendido», tots els senyors que van a les estrenes del Teatre Català; en una grada els socis de la Wagneriana, en una contra barrera tots els del C. N. R., la joventut conservadora en el graó del passadís, més amunt els joves barbres. Fan correr que amagat per dalt està en Xenius amb la Ben Plantada y qu'en Melquíades Alvarez presència la *corrida* d'incògnit. El palco presidencial estava adornat amb la bandera catalana. Tothom comensa a dir que era'l palco de la Junta Permanent de l'Unió Catalanista. En un altre palco veiem a la redacció d'*El Poble*, portant al cap an en Rovira y Virgili. Els que'l coneixen no comprenen com no essent una *corrida*

internacional, sino ben nacional, ha pogut venir. El governador ve tot endolat, com si a la sortida tingués d'anar a un enterro y no tingués temps per mudarse. Si toreja'l Gallo y'l veu, rescindeix el contracte, encare que'l portessin a la presó.

La *corrida*, res, com totes. Ni més bona, ni més dolenta. Però la premsa va tenir un èxit que no ressenyen els periòdics. Quan entre'l primer y segon toro comensaren a vendre *sandwich* de filet, diguéren als que teníem al costat: «Aquets filets ja son del primer toro». Y els bons homes, admirats, respongueren: «Carai, si que ho tenen ben montat tot, e's periodistes».

Un detall: El mestre Xalabarder, com sempre, va fer un pas-doble de circumstancies, qu'es tocà tota la tarde. Y a qué no saben quin titol li ha posat? *Cuernos y Letras*! Recristol! Això es un titol que porta més males intencions que un Miura. Per quí anirà?

Es lo que deia un aficionat a un catalanista de tota la vida, que abominaba dels toros, quan s'havien acabat: «Desenganyis, mentres hi hagi homes, hi haurà banyes».

D'aquesta temporada

- Quina diferencia hi ha entre'l mar y una cuina?
- Que en la cocina hay *cacerolas* y en la mar... ya están hechas.

- Que no toca avui la banda municipal?
- ¿...?
- Com que veig que portes el bombo.

POTINS BARCELONINS

A feia temps que'l distingit aristócrata don Alexandre de Bacardí observava en la seva gentil amiga la Dolorettes Requena una general y absoluta inapetència.

Ell hi anava a sopar cada nit y havia de sopar sol; també s'hi quedava a dormir y havia de dormir sol, de manera que la desgana de la Requena era absoluta de dies, y de nits.

Això tenia disgustat al flemàtic Bacardí, però, avans d'exteriorisar el ressentiment, callava, observava y deduïa.

La desgana, rumiava intrigat en Bacardí, ve sempre després d'haver menjat; els desitjos s'apaivaguen un cop satisfets. Ja't tincl, exclamà satisfet d'aquestes deduccions, mentres preparava les següents:

De qué li vindrà a la Lola la inapetència estomacal?

De lo mateix que li ve la desgana amorosa! *Ergo*, quan jo hi vaig a sopar ella ja ha sopat! Quan jo hi vaig a dormir, ella ja ha... dormit. Al arribar aquí, el flemàtic *hombre de marfil* feu una suspensió casi imperceptible y estigué a punt de perdre la seva impassibilitat.

Uns dubtes crudels li cremaven el cervell.

Amb quí sopa? amb quí dorm?

Pshé!!! no m'importa!!! La resolució estava presa, y en Bacardí va donar les dimissories a la seva amiga de tant temps.

La deixava fredament per *desganada*, obligantla a abandonar Barcelona immediatament.

La Requena, sumisa y delicada, acceptà la pena de desterro a que la condemnava en Bacardí, mitjansant un subsidi de 60,000 pessetas y abandonà amb recansa la dolça Barcelona, teatre dels seus primers triomfs, dirigintse a París pera lliensarse de ple en aquella intensa vida galant, quin aprenentatge havia fet entre nosaltres amb grandíssim lluïment.

Un aixerit drapaire comprà el mobiliari que havia pertenescut a la simpàtica *cocotte*, y conta que al obrir un armari hi trovà 100 parells de botes, botines, polacres, sabates, escarpins, sandalies y *sabatilles*, totes guardades en les respectives formes.

Això era lo que extrañava més al espavilat drapaire.

No s'en sabia avenir de que una *cocotte guardés les formes!*

El buit dolorós qu'en el cor marmori d'en Bacardí hi ha deixat la Dolorettes Requena, víctima de la seva inapetència com hem tingut el gust de fer saber, ha sigut

omplert casi al ensemps de buidarse per la incomparable Raquel Meller, qui desde l'escenari de la Sala Imperi ha passat assota de la nostra aristocràcia, després d'haver conquistat a tot el públic de Barcelona.

La Raquel es, doncs, l'encarregada d'aromatitzar les hores fredes, *splíniques* y hieràtiques del refinat aristócrata y estem segurs de que ho farà meravellosament.

Y en quant a la inapetència que tant molesta an en Bacardí, podem assegurar que la Raquel es dona de bona boca, y sab que val més bona gana que bona vianda.

Altres *matrimoni* s'ha tractat (com diuen els vicaris a missa de nou) entre en Lluís Turull, alt 2 metres, cintura 40 centimetres y capital 10 milions de pessetes, amb la *gatita* de Madrid la Luisa Camacho, arribada de fresc.

Nosaltres ja profetisarem una gran carrera a la Lluïseta desde que vegérem que la protegia l'Echaú y la pilotjava la Carlota.

Les bodes foren dignes del anfitrió y del apellido de la núvia, que diríem.

L'instalació del *nu* d'aquesta nova parella serà una cosa exquisida, ja que s'en cuida el distingit artista Llongueras, que en arreglar interiors, públics y privats, hi te la mà trencada.

Endavant, y que no hi hagi cap alarma.

Defensat l'honra

O de la reversió dels Tranvies torna a ésser actualitat. En Nualart va dient que no te por de res ni a ningú, y que anirà a trets si es precis.

En Nualart posseeix uns ulls, un color y uns bigotis gitanos que fan sospitar que efectivament, llensaria pel balcó, com diuen que va estar a punt de ferho amb un carregador del moll, l'un darrera de l'altre a tots els regidors que varen votar l'aplassament de la reversió. Ja veuràn, ja veuràn com en Marial despreciarà an en Nualart, perquè aquí, ja se sab que, quan un home ataca amb rahó y amb empena se'l desprecia.

Be; doncs amb en Nualart fan campanya per l'honra de la ciutat uns quant bons xicots de l'esquerra. Tractant-se de xicots esquerrens, el mitin esdevé inevitable.

Y l'altre dia feren mitin contra l'aplassament de tranvies. Un d'ells, fogós, eloqüent, volgué sintetisar amb unes paraules la seva actitud decidida, actitud que te forosament de consignarse en el nostre malpensat setmanari.

—Nosaltres defensarem l'honor de Barcelona; nosaltres no seguirem an aquells que volen enfonsar l'esquerra. Si algú vol robarnos l'honra, ens girarem d'esquena.

Aquí ve be aquella frase immortal:

—Y cóm, cóm te d'ésser la nostra actitud!

—Com aquell que oull una floreta.

No, joves de la dreta que seguíu an en Nualart; no joves de l'esquerra. En aquesta qüestió, com en totes, un jove te d'anar sempre de cara y ben dret.

—Me va dir que m'ensenyaria un bras y, renoi' era un bras de' gitano.

El debut de la Pastora Imperio, desitjat per tothom, tingué lloc el dissabte anunciat en el Teatre Arnau, entre un nombrós públic marcadament tauròmac.

Mai hem vist un públic tant adequat a l'artista que s'hi presenta.

La Pastora Imperio se presenta castissament espanyola, estil Ferràn VII, y vol ésser l'encarnació de la rassa *cañí* primitiva, *feroche*, sentimental y extremada. Per Catalunya, per Barcelona, com diuen les proclames electorals, es una estrella passada de moda.

Mira amb rabia, canta amb passió, gesticula rebeixinada y posa com les flamenques d'en Llovera, tant famoses en temps de l'Exposició Universal. La Pastora servirà maravellosa per coronar de gloria la testa propicia d'un Gall andalus, però pe'l nostre galliner hi passarà com gallina mullada.

Els barcelonins ja no's commouen girant els ulls en blanc, mossegantse els llavis, lluint mantellines, amenant amb punyals ni parlant de cementiris; aquí, senyora Imperio, estem per la carícia suau, com més suau millor; suavitat en procediments y dolsura per tot arreu.

La nostra personalitat fina y delicada topa amb l'art de la Imperio y del xoc en surt malparada la Pastora.

Nosaltres ho véiem el día del debut. Quan repetia el garrotín, per que encare balla'l garrotín, ¡suaval!

Era llastimós veure suar en un escenari de Calé-concert.

La carn que li véiem regalava aigua de tots colors; la que li suposàvem, ja no li devia regalar tant.

Es la primera coupletista que veiem suar. Les nostres canten y estimen en sec.

Per més pessetes que cobri, doncs, per més Gallos que coroni y més *bombo* que l'acompanyi, sempre serà pels barcelonins un cromo viu de caixa de panses o el model pintoresc d'alguna *ole con oleografía* de pandereta Sevillana.

Pera acabar de convence a la gent de que les comparacions son sempre odioses, no podem menys que recordar l'art inimitable de la Raquel Meller, avui en plena lluna de mel.

Ens agrada aquell deix, aquell candor, aquella picardia, aquella dolsor, aquella ingenuïtat, aquell *fi u-ra* que fan de la Raquel l'arquetipus de la nostra rassa galant.

La Raquel es la que presideix a Barcelona la funció suprema de confondre el Be y el Mal.

Nosaltres, ens hi sentim confosos!

Elogi d'una curiositat

He sentit a dir qualche vegada que l'hom qui s'occeix es un cobart. A pams, amics, a pams.

Tinc el record d'haver llegit, de nano, un admirable llibret, el contingut del qual son unes narracions extraordinariament belles y interesants: Pell d'Ase, El Gat amb botes, El Príncep qui te un gran nas, La Cendrerot y sobre tot y més que totes Barba-Blava.

El senyor Barba-Blava, després de colocar a la seva senyora en el millor lloc del millor dels mons coneguts, s'en anava. Al anarsen li deixava una clau; aquesta clau obría lo inconegut, y no sols lo inconegut sino també lo prohibit.

La pobre fembra, mestressa de la esmentada clau, amb tot y les mil prohibicions del marit de barba blava socumbia a la curiositat y indefectiblement se trojava amb l'espectacle d'unes altres anteriors fembres, curioses com ella, qu'havien pagat amb la vida la seva tafane-ria y que tacaven de sang la clau, el vestit o la chinella de la última esposada.

Tornava el marit de la guerra, y mirant a la muller li demanava la clau; ella, esverada, no sabia com darli si era tacada, ni com amagar les faldilles si eren brutes ni abont amagarse els peus si els tenia xops en les sangs de les víctimes de son pecat mateix.

—Vols que li trenqui el fil?

—No, que no hi arribaries.

Aleshores Barba-Blava treia el coltell y la tafanereta anava a fer companyia a les altres pobres curioses.

Pro vingué un jorn en que una d'elles, tingué valor y esperança. Aquesta triomfà.

Desde dalt de la torre preguntava:

—Què veus, germana?

—Pols. Es un remat de moltons.

Y un altra volta:

—Què veus, germana?

—Pols. Son els carros que tornen de mercat.

Però ella insistia, astorada pels crits del marit armat del coltell y amb els pels de punta; plena d'angunia preguntava sempre:

—Què veus, germana? Què veus, germana? Què veus, germana?

Fins que la fraterna femenina veu respongué:

—Son els nostres germans, qui venen; els ventres des llurs cavalls toquen a terra.

Uns ardits cavallers entraren en el castell y degollaren al marit; innumbrables riqueses y una gran felicitat foren patrimoni de la tafanera qui obrí la porta prohibida.

Perfectament. Nosaltres també en tenim un de quarto tancat y defensat d'obrirlo; el d'aquella eternitat de la qual se parlava l'altre dia. Tenim un quarto y moltes claus; clau una corda, clau un revòlver, un ganivet, l'alsada d'un tercer pis, la mar salada no sabent nadar. Demaneu claus, demaneu...

Sí, tenim claus; tenim habitació eternal y terrorífica y un Barba-Blava amenassador...

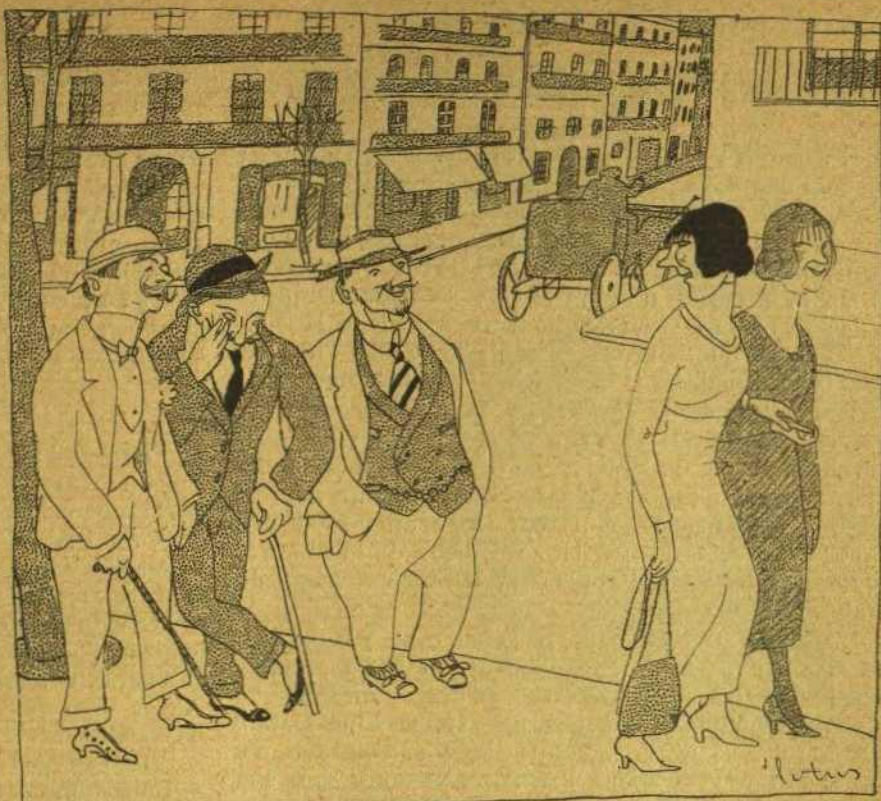
—Ahl si entrés...

Fúmer! doncs hi ha que entrarhil Un o altre ha d'ésser l'últim.

En aquest castell de la eternitat maleïda poden morir-se moltes dones, però un día o altre arribaran voltats de pols, com un remat de moltons, els germans deslliuradors. Aleshores les felicitats, les riqueses, tot.

Amics, tots hi som casats amb el Barba-Blava. Tots tenim la clau de l'habitació tancada. Hi ha qu'atrevisel!

Es res, una brovning. Cianuro de potassi, s'il vous plait.

—Nosaltres parlem clar, perque no tenim pels a la llengua.

—Sí es veritat lo qu'ens va dir aquella, potser un día os n'hi trobareu algun.

nista», *dedicado*—com deia l'invitació—*á los agricultores en celebraci3n de su fiesta anomástica; o com deia l'anunci: en obsequio á los agricultores en particular y á los amantes de Terpsicore en general.*

PAPITU no hi va enviar cap dels seus redactors, senzillament perque'l redactors d'aquest periòdic no tenen existencia coneguda, y el setmanari que porta aquest famós títol neix com els bolets.

Suposem que'l ball va ésser tant lluit com se mereixien els seus organitzadors, que amb tot y parlar en castellà digne de *La Hoja dominical* son persones de les que tenim molt bones referencies.

No acabarem sense dir que'ns varen fer molta gracia aquelles notes que diuen: *Es obligatorio al entrar tomar un número para el sorteo de un precioso corte de traje para caballero y se suplica á los señores invitados se abstengan de bailar el vals de socios.*

Consti que nosaltres no vàrem anar al ball per la raó que hem dit avans y no per la por de tenir de comprar un número; però per lo que respecta a la segona part de la nota, no sabem pas si ens en hauríem sapigut estar.

Els Novells de Sant Medí

Agraim amb tota l'ànima el convit qu'ens han fet els Novells de sant Medí pe'l gran ball que varen donar dimecres passat al espaiós saló de la «Bohemia Moder-

El mal geni de la Comedia o la fi de l'Adrià Gual

Els senyors Díaz de Mendoza y Guerrero n'han fet una com una cove. Vetaquí que per treures lo Gual de sobre, qu'els hi llegia y els hi feya representar tots els misteris de dolor que ha escrit en aquet mon, li van dar permís perquè s'esplayés fentne una de les seves al Teatre de la Princesa de Madrid. La premsa d'aquella població va fer tot lo que va poder pera ajudar a la familia Mendoza, que s'ha tret el mort de sobre y l'ha tirat sobre'ls barcelonins que ja havien oblidat al senyor Gual desde que va escriure *Donsell qui cerca muller*.

La prova de que ja no hi contaven es que l'abonament ha sigut tan fluix que no ha passat dels incondicionals, amb tot y que no va ploure estant el temps tan ben preparat y la funció anunciada. Ho sentim molt pe'l senyor Franqueza, que va dar tota mena de facilitats al senyor Gual pera fer la santíssima al Sindicat Agrícola d'autors catalans.

L'abonament eren pocs, pero ben triats y remenats. Les Llorachs, *cómo no?*, l'Audouard, en Farfa, el pollo Capella, l'afeitat Celesti Galceràn, en Reig y en Coll, que renyaven al públic quan aquest parlava; en Lluís Durán, en representació de l'acreditada *Lliga*; el sanyó Casanoves, la Xirgu y el comte l'Arnall, son marit, en una *lyotgeta*; don Juan Manuel de Braganza Güell y López, en Morató en representació dels grecs de *La Veu*, en Pablo Turull representant als grecs de Sabadell, l'helenista Segalá, el corega Pirin, el rossiñol Canales, en Guarro fabricant de cartes, l'Uriac y en Vilaseca, en Marsillac, l'escoliaista Tiago Rusiñol, els mestres cantaires del carrer de Sant Pere mes Alt, lo Millet y lo Pujol; l'arbitrator cursilenciorum Pepet Carner, en Cacas Carbó, el fabricant de wagnerisme continuo senyor Pena, en Manuel de Montoliu, y altres molts que'ns alegrem molt de no recordar. Entre'ls que no hi eren, figuren en Peius, la Ben Plantada y el sanyó Oller. Don Jazintez Grau Delgado va adherirse per telègraf.

Les conferencies les va llegir en Gual lluint un frac ben tallat per la senyora Quima, sastressa ensemps del aristocràtic corredor de Borsa senyor Doncel.

Al comensar a ploure quartilles, l'Adrià va pendre un aire místic de secretari de la Joventut Catòlica de Montblanc, gloriosa patria de *Donsell qui cerca Muller*, y amb aquell tò de llepafils intel·lectual passat per aigua va enjagar dues conferencies com dues ganses, oloroses com un ou covat, més silencioses qu'el silenci, ahont l'autor sosté la tassis de que *el mon es dels que callan*.

Hem de reconèixer que aquestes ventoses van ser uns exercicis de Retòrica y Poètica que mereixen la qualificació de sospens. Els que escribim PAPITU, qui més qui menys, tots hem fet el batxillerat, y les conferencies d'en Gual, que per desgracia seva no l'ha pogut fer, ens fan l'efecte de que encare anem al Institut a cullir alguna carabassa, que desd'are li regalem en premi als seus treballs.

Els que va llegir al Principal ens recorden aquella conferencia sobre els grecs dada per ell a Terrassa en la que's va descuidar d'Esquil.

Al Principal va parlar molt d'estrelles, com un Comas y Solá de l'astronomia dramática, y la Isabel Llorach,

devant de tantes y tantes estrelles, li volia cridar:

Retirate, por Dios, Gualito,

de «Las Estrellas» de l'Arniches.

Vaja, Adrianet, que sortir al palco escènic amb el diccionari enciclopèdic es una *Cena de las befes* feta al públic barceloní, que no es tan ignorant com tu't penses.

Aquelles cites d'autors que va fer l'acrediten de veritable citaire, pero no's concebeix que després de tanta autors antics, mitjos y moderns, se descuidés a n'en Xavier Godó, en Ferrer y Codina, l'Aulés, en Moles Casas, a en Giol, en Bordas y Estragués, en Bonavía, en Josep M. Pous, en Fon (a) *el Sastre* y altres exemplars de la comedia catalana, morta en brassos d'un Sindicat.

Després de la torna de conferencia va sortir l'Escoliaista d'Atenes y no l'Escolàstica del Edén, com molts varen creure. L'Escoliaista es una mena de *guarda paseius* del Parc d'Atenes, parc romà pera demostrar que'ns trovem a Grecia.

L'Escoliaista ens va resultar quelcom ensopit, pero averiguada la causa, resultà qu'en Fabrè y Oliver li havia llegit la *Pilar Prim* y Prats, natural de Valls, traduïda a la llengua d'en Bignotti, cèlebre veí del mestre Pahissa. Altres deien que lo que'n Fabrè havia llegit era un cicle de traduccions.

Després ens vàrem traslladar als Banys Orientals d'Atenes, ont s'ensajava la Passió. Desseguida ens vàrem adonar del nas grec d'en Vinyas y de la pantorrilla salomónica d'en Vilallonga.

Enllestit l'ensaig de la Passió, va entrar el coro de la Trompeta a ensajar les caramelles. L'Ortín va treure les carotes que més que semblar les d'Esquil y d'Eurípides, semblaven les del corega radical Ardid y d'en Samperey Miquel. L'acte va finir amb un *cake-walk para griegos solos*, quina música ens varen dir qu'en Millet deia qu'era d'en Pistètheros Pedrell.

Els aucells, d'Aristóphan, comentada y completada per l'Escoliaista y per nosaltres. Aquesta divertida obreta ve a ésser la segona part *De la Terra al Sol*. Els actors parlaven en grec pur, tant que ni per casualitat els vàrem poguer arribar a entendre. Per endevinació desentranyàrem qu'al final un dels personatjes se casava amb la Pauleta. Tot això va passar dalt del patíbol, qu'abaix va sortir tot el Sindicat d'aucells dramàtics catalans, que varen semblar uns rigodons a tall del final de la *Redoma*.

Aristóphan no's trobava en el teatre. En Gual, al arribar a casa seva, va ésser molt ben rebut per un aulètrida que li va regalar una edició de luxe de *Tot haanat bé; es un noi...* Res... que l'Adrià torna ésser Sosipatre de familia per tercera vegada.

Mil felicitacions.

El dissabte, en Gual va predicar altra vegada, sino qu'en lloc de grecs varen sortir llatins. Ens pensavem veure quelcom de Plauto, pero res..., *nada entre dos Plautos*, que deia un amic nostre. En Gual ens va demostrar després com feien l'últim acte del *Tanorio* en l'edat migteval, que més aviat va ésser mitgeval y mitja en quartos. Y no content amb això, cap a les derrerries de la sessió va parodiàr al ventrílocu Sanz, representant una infantivola farsa de putxinellis. En aquesta sessió sí que hi vàrem

serhi en Peius y el sanyò Oller. No varen sortir ni en Pistètheros ni el corega, però sí sortirem a tres quarts d'una. Més gent que'l primer día. Discursos menys llargs. Hi havia en Cambó. Va ploure, com era d'esperar. La pròxima novellada literaria, al divendres.

Figueras y l'Aviació

El clou de les fires y festes de Figueras va ser la volada de Mr. Tixier, un aviador de punta, que toca als núvols amb la mateixa facilitat que toca coses de la terra.

Les noies de l'aristocràcia figuerenca, admirades dels treballs del aviador, varen decidir regalarli un ram de flors, lligat amb una preciosa cinta.

A tal objecte varen nomenar una comissió en la que hi figuraven en primer terme les simpàtiques y caies filles del advocat senyor Vives.

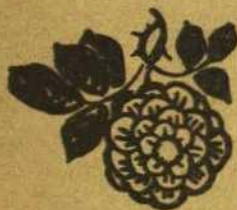
Quan l'aviador Tixier va rebre de mans de tanta hermosura'l ram de flors, amb tota la efusió del seu volàtil cor li va faltar temps pera fer un petó a les senyoretes Vives, que segurament, encare que no'ns consti, devien quedar totes parades.

Al ball que's va donar a la Societat Liceo, el senyor Vives va trovar al aviador y li va dir:

—Monsieur Tixier, je vous remercie parceque vous avez baisé mes filles.

Y un altre figuerenc, molt trempat, donantli un cop al ventre amb cert salero, li va dir:

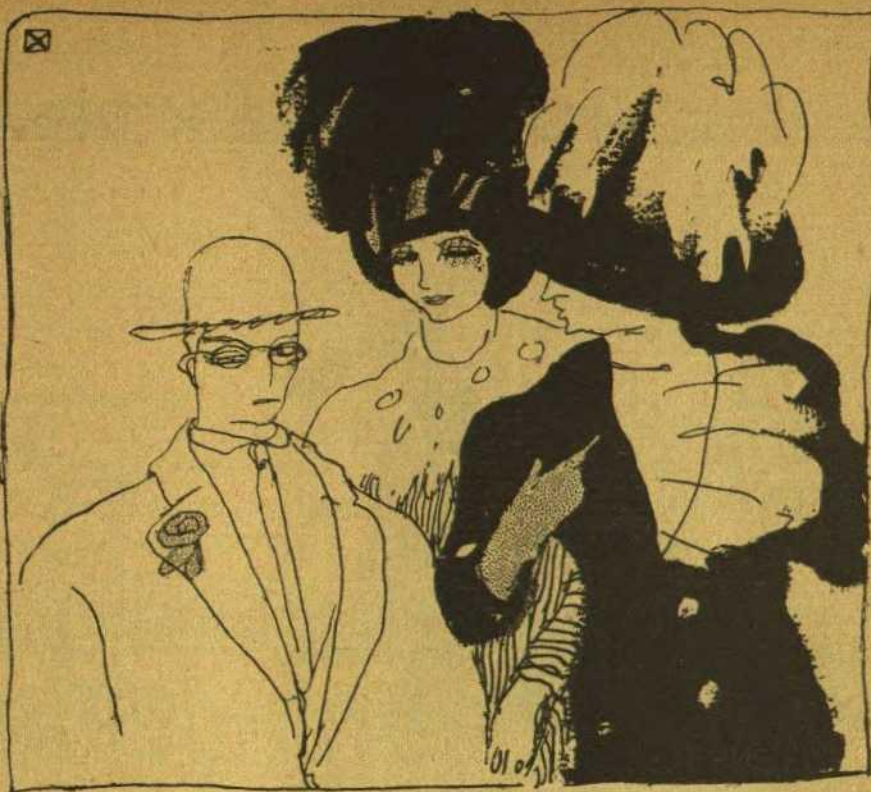
—Et moi, je vous félicite parceque vous êtes un grand voleur.

CORRESPONDENCIA

Freixas.—Ai, Freixas, Freixas! Si vostè pogués entrar al nostre cor, allí veuria lo que es el món y lo molt que l'estimem. Lo qu'ens envia no fa per casa. Vagi llegint PAPITU, fixissi be y veurà com amb el temps ho farà més be que nosaltres.

Salat.—El conte, o cuentat com vostè diu, molt be, es del 69 o del 70, al menys, com diu també molt be. Però amb tot y l'antigor li estimem molt. Agraïntli amb tota l'ànima, li publiquem lo de la monja, qu'està molt be. Per molts anys.

—Amb mi, no hi pensis més; perque després de lo que m'has fet, ja no'm pots fer res més.

Quaker Boy.—Molt be. Nosaltres som admiradors de vostè y li publiquem el xamós conte anglès, cambiantli la camisa eclesiàstica per una de teatral, ja que aquí com a Anglaterra la religió ens ofega.

Serefi.—Li agraïm el «Boletí» qu'ens envia y en traïem el suc que vostè amb tanta gracia senyala. Morin els carques!

Francesc Mateu.—Suposem que no es el celebrat poeta; però tant si ho es com si no ho es, ni vostè ni ell fan per casa.

Samsón.—Sentim amb tota l'ànima no poder publicar l'interessant notícia de Reus, en la que amb tanta gracia hi figura l'arcaldesa que tant talent per tocar la guitarra, sobre tot en dies d'eleccions; però el metje ens ha prohibit parlar de res que d'aprop a de lluny fassi referencia al cas a que vostè se refereix. Créguim, senyor Samsón, que li agraïrem tot lo qu'ens envii y li publicarem amb molt gust, si no fa brometa de lluny o d'aprop amb lo que vostè sab y nosaltres també.

La Comissió del Club tranvià.—Per més detalls remetem a n'aquesta digna comissió a don Cebrià de Montoliu, Ateneu Barcelonès. Nosaltres no tenim res que veure amb el Club, ni tenim passe pel tranvià.

Joanitus Africanus.—Les angunies de Sant Josep que vostè ens envia ens costarien moltes angunies.

Als Joves de Terrassa.—No podem publicar la carta qu'ens envien malgrat la gracia que te. Hem preguntat quan costaria la multa si la publicuessim y ens han dit: cinquanta duros!

Satanàs.—No'ns espanten els dimonis ni l'infern. La nostra religió es el cel pera tothom. Els ateus se queden a la secularisació de cementiris; nosaltres anem de dret a la secularisació de l'altre vida.

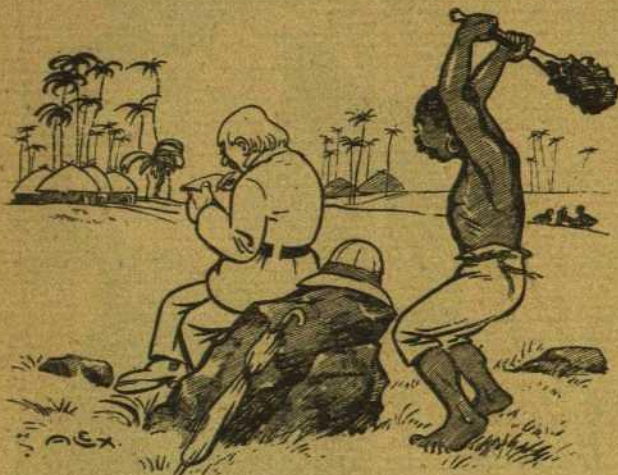
Mongat.—Si trova una noia del seu bras, hermosa, distingida, bona per casa, amb cert talent y bon gust, rica, que no hagi estimat mai a cap home, instruïda, modesta, que l'estimi a vostè y que vostè l'estimi a n'ella, casis; però si no es així, no s'emboliqui; nosaltres li darem direccions de cases de primera classe, aont hi podrà anar amb relativa confiança.

Lluïset.—Si publicuessim tots els treballs qu'ens envien com el de vostè, jo, S. P. de F., director de PAPITU, hauria de tenir el meu domicili a la presó.

Triat.—El pseudònim es molt cai, però el seu treball no es tant triat com això.

Lluç.—Li publicarem quan hi hagi següia d'original; fet y fet es millor publicar lo de vostè que fer rogatives perque ens en envihin.

L'HUMOR EXTRANGER

—Les costums d'aquests habitants son dolses y patriarcales, y son tant hospitalaris que devegades s'arriuen a fer pesats.

(De En Famille.)

Les gangues del ofici

(De Pages folles.)

—Li ofereixo un niu al entressol.
—El niu, bueno; però l'aucell, no.

(De Pages folles.)

—Me valg casar perquè'm va semblar gentil com un deu grec.
—Y no t'ha sortit un deu?
—Sí, filla; el deu Baco.

(De Zig-zag.)

—Digas, es Venus aquella estrella?
—No, es Júpiter.
—Sí que tens bona vista per conèixer si es mascle o femella desde aquí.

(De Pages folles.)

Passeig de Gracia, 18 **BASTIDA** Carrer de la Canuda, 7

Unica casa que ven a preus sens competencia les últimes creacions de París y Londres

Camisería, Corbatería, Sastrería, Bastonería, Genres de punt y demás similares

Trouseaux reclam de la temporada.

- 3 Camises
- 3 Camisetes
- 3 Pantalons
- 3 Parells mitjons
- 3 Mocadors
- 3 Colls
- 3 Parells de punys
- 3 Corbates ó 1 corbata 1 tirants y 1 parell lligues

Tot de bona classe per 25 pessetes

Perfumat al Chevalier d'Orsay dintre un estuig

SASTRERIA, Ermilles fantasia desde 2'95'ptes. Pantalons panyo superior girats d'abaix desde 8'95 ptes. Trajos complets última creació fantasia 35 ptas.

Vendes rigurosament al comptat

ESTOMAGO • INTESTINOS

GASTROL
MIRET

Remedio Segurísimo
PROBARLO ES CURARSE

VENTA EN TODAS PARTES

DR. CASTELLARNAU

VIES URINARIES : MALALTIES SECRETES

RAMBLA DEL CENTRE, N.º 11, PRAL.

— Al últim li he pogut agafar la poma, y després de ferme passar tants afanys, resulta que la te podrida.